

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **F.**, so sídlom v B., zastúpeného JUDr. L., advokátkou so sídlom v B., proti odporcovi **I.**, bývajúcemu v B., zastúpenému JUDr. M., advokátkou so sídlom v B., **o neplatnosť zmluvy o prevode vlastníctva a iné**, vo veci návrhu odporcu na obnovu konania Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 18 C 191/1999, vedenej na tomto súde pod sp. zn. 18 C 93/2002, rozhodol o dovolaní odporcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 27. februára 2004 sp. zn. 5 Co 40/2004,

t a k t o :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Navrhovateľovi nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava II rozsudkom z 20. septembra 2000 č.k. 18 C 191/1999-231 určil, že zmluva o prevode vlastníctva bytu z 21. júna 1996 uzavretá medzi navrhovateľom a odporcom je neplatná. Zároveň určil, že výlučným vlastníkom nehnuteľnosti – bytu vedeného Okresným úradom B. – odborom katastrálnym na liste vlastníctva č. X. ako byt č. X. na I. poschodí obytného domu v B., súpisné č. X., parcelné č. X. a podielu X. na spoločných priestoroch obytného domu je navrhovateľ. Napokon rozhodol o náhrade trov konania. Rozhodnutie vo veci samej odôvodnil tým, že navrhovateľ odpredal byt bez schválenia zákonodarným zborom, prevod bol v rozpore s činnosťou navrhovateľa a predmetná zmluva v rozpore so zákonom č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov. So zreteľom na to dospel súd k záveru, že zmluva je absolútne neplatná (§ 39 Občianskeho zákonníka). Keďže podľa nej nedošlo k platnému prevodu, zostal byt vo vlastníctve navrhovateľa.

Uvedený rozsudok Okresného súdu Bratislava II bol odporcovi (jeho vtedajšiemu

právnemu zástupcovi) doručený 21. decembra 2000. Ako deň právoplatnosti tohto rozhodnutia je v spise vyznačený 8. január 2001.

Odporca podaním zo 17. januára 2001 požiadal súd o „navrátenie lehoty, aby bolo možné podať riadne odvolanie“. Pre prípad, že mu súd nevyhovie, žiadal, aby toto podanie bolo považované za návrh na obnovu konania. Okresný súd Bratislava II uznesením z 30. apríla 2004 č.k. 18 C 191/1999-250 návrh odporcu na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania zamietol s odôvodnením, že neboli dané podmienky pre aplikáciu ustanovenia § 58 ods. 1 O.s.p.

V dôsledku vyššie uvedeného bolo podanie odporcu zo 17. januára 2001 považované za návrh na obnovu konania Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 18 C 191/1999. Odporca tento svoj mimoriadny opravný prostriedok odôvodnil tým, že rozsudok súdu prvého stupňa „bol vynesенý v čase, keď sa pojednávania nezúčastnil ani odporca, ani jeho právny zástupca, pričom obe strany boli ospravedlnené“, a že „má listinné dôkazy, ktoré mu nebolo možné v rámci konania uplatniť a tým zistiť reálny skutkový stav“. Podaním, ktoré bolo Okresnému súdu Bratislava II doručené 9. mája 2002, odporca predovšetkým zopakoval uvedené dôvody a dodal, že pred vyhlásením rozsudku mu nebola daná možnosť vyjadriť sa k návrhu navrhovateľa predloženému súdu 20. septembra 2000, nebolo mu umožnené „predložiť návrhy na dokazovanie, napríklad listiny o kúpe pozemku, listiny o kúpe predmetného bytu, listiny o uhrádzaní zmluvnej ceny riadne a včas, dôkazy o tom, že odporca uzatváral dohody a zmluvy dobromyseľne, na základe návrhov navrhovateľa, listiny o prevzatí predmetného bytu k riadnemu užívaniu, listiny Úradu geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky – rozhodnutie z 15. apríla 1998 č. LPO 749/15/1998, ktorým nebolo vyhovené protestu námestníka Krajského prokurátora v B. č. Kd 5005/98 zo dňa 26. februára 1998 proti rozhodnutiu Krajského úradu v B., katastrálny odbor č. K. z 26. januára 1998“. Odporca v uvedenom podaní ďalej poukázal na to, že navrhovateľ v zákonom stanovenej lehote nepodal na miestne príslušný súd žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Úradu geodézie, kartografie a katastra SR, a preto toto rozhodnutie je právne nespochybniteľné; navrhovateľ v súdnom konaní nepreukázal ani to, že by takúto žalobu podal. Navrhovateľ v konaní nepredložil listiny o kolaudačnom konaní predmetného bytu, a napokon ani „listinu – stanovisko navrhovateľa k protestu Okresnej prokuratúry B. z 3. novembra 1997, ktoré navrhovateľ do dnešného dňa nezrušil“. V podaní z 21. novembra 2003 odporca nad rámec

uvedeného dodal, že obnovou konania sa snaží „hájiť“ len svoje ústavné práva na obranu pred dôsledkami z neopodstatneného obvinenia“. Odporca sa 26. februára 2003 na pojednávaní pred súdom prvého stupňa vyjadril, že sa pridrižiava všetkých ústnych a písomných vyjadrení a zdôraznil, že voči nemu zvoleným postupom sa cíti byť poškodený.

Okresný súd Bratislava II uznesením z 26. februára 2003 č.k. 18 C 93/2002-56 zamietol návrh odporcu na obnovu konania a rozhodol o náhrade trov konania. V odôvodnení uviedol, že odporcov návrh na obnovu konania nie je opodstatnený, lebo sa v ňom neuvádza žiadny dôvod, ktorý by bol právne významný z hľadiska § 228 ods. 1 O.s.p. Súd sa v plnom rozsahu stotožnil s argumentáciou navrhovateľa, podľa ktorej neexistujú také skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, ktoré by odporca z objektívnych dôvodov bez vlastnej viny nemohol v konaní použiť a ktoré by zároveň pre odporcu privedli priaznivejšie rozhodnutie súdu. Listinné dôkazy, na ktoré sa odporca odvoláva, existovali už pred vynesením rozhodnutia súdu, odporcovi ich existencia bola známa, takže mu nič nebránilo, aby ich v konaní použil. Súd prvého stupňa zároveň poukázal na to, že listinné dôkazy, na ktoré sa odporca odvolával, nie sú rozhodujúce pre posúdenie absolútnej neplatnosti zmluvy o prevode vlastníctva bytu, čo bolo predmetom pôvodného konania (§ 228 ods. 1 písm. a/ O.s.p.). Podľa právneho názoru súdu platí to isté aj pre posúdenie návrhu na povolenie obnovy konania z hľadiska § 228 ods. 1 písm. b/ O.s.p. Súd prvého stupňa riešil aj otázku včasnosti podania návrhu na povolenie obnovy konania a dospel k záveru, že i keď pôvodný návrh odporcu (doručený súdu 23. januára 2001) neobsahoval predpísané náležitosti, predsa len odporca aj takýmto neúplným návrhom včas navrhol obnovu konania (v rámci trojmesačnej subjektívnej lehoty). Výrok o trovách konania odôvodnil poukazom na § 142 ods. 1 O.s.p.

Uznesenie súdu prvého stupňa napadol odporca odvolaním z 23. júna 2003 (č.l. 60 spisu), v ktorom uviedol, že „zamietnutý návrh na povolenie obnovy konania mu neumožňuje brániť jeho zákonné práva a pre podporu jeho obnovy v odvolacom konaní uviedol skutočnosti, ktoré v obnovenom konaní môžu pre neho privediť priaznivejšie rozhodnutie. Týmto je nedostatok procesného postupu vyústeného do rozhodnutia o trovách konania. Toto rozhodnutie mohlo nadväzovať na ustanovenie § 143 O.s.p., pretože nedal príčinu na podanie návrhu na začatie konania. Účasť odporcu v zmluvnom vzťahu nie je dostačujúca na tvrdenie, že zadal príčinu na podanie návrhu na začatie konania. F. ako vlastník bytu a účastník zmluvného vzťahu musel najlepšie vedieť, že neexistujú právne prekážky prevodu, prevod je

legitímny a súdne nenapadateľný. Ako druhý účastník zmluvného vzťahu k uzatvoreniu zmluvy pristupoval v dobrej viere s tým, že kúpa sa uskutočňuje od pravého vlastníka, predmet kúpy je bez tiarch, obmedzení, v súlade so zákonom“. Domáhanie sa náhrady trov konania účastníkom, ktorý jednoznačne spôsobil protiprávny stav, je v rozpore s Občianskym súdnym poriadkom a súd mal v konaní použiť § 150 O.s.p. K ustanoveniu § 228 ods. 1 O.s.p. uviedol, že proti rozhodnutiu o náhrade vzniknutých trov konania je možné sa odvolať len po vynesení rozsudku a nie v konaní, keď ešte žiaden účastník konania dopredu nepozná výrok súdu. K tomu pripojil dôkaz – rozsudok Krajského súdu v Bratislave, ktorý v rovnakej veci rozhodol o nepriznaní náhrady trov konania účastníkom konania. Tento bol vynesенý 16. októbra 2001. Ďalším dôkazom, ktorý v čase konania súdu nemohol použiť, je výpis z listu vlastníctva č. X. pre katastrálne územie Ružinov. V ďalšej časti odvolania odporca poukázal na to, že ľudia sú rovní v právach; nikoho nemožno v právach poškodzovať, zvýhodňovať alebo znevýhodňovať (č.l. 12 Ústavy Slovenskej republiky), že v občianskoprávných vzťahoch majú účastníci rovnaké postavenie (§ 2 ods. 2 Občianskeho zákonníka) a že výkon práv a povinností vyplývajúci z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Zdôraznil, že „odpredaj bytov F. bol fyzickým osobám vykonaný za tých istých podmienok, tou istou kúpnu zmluvou a bez osobitného postavenia kupujúceho (ani čo sa týka rasy, pohlavia, vzdelania, zamestnania). Ak teda časť bytov bola niektorými nadobúdateľmi odpredaná iným fyzickým osobám a zaevidovaná v katastri, je to dôkaz o tom, že prvotná kúpna zmluva je platná. Ak rovnaká kúpna zmluva medzi účastníkmi konania je platná pre pôvodných nadobúdateľov, ktorí takto nadobudnutú nehnuteľnosť ďalej odpredali novým vlastníkom, je vylúčené aby takáto kúpna zmluva bola pre ostatných vlastníkov nehnuteľností nadobudnutých za rovnakých podmienok neplatná. Z uvedeného vyplýva, že všetky kúpne zmluvy sú platné, nie len niektoré, pričom všetky sú rovnaké. Ak navrhovateľ chcel svojimi podaniami na súd neoprávnene poškodzovať niektorých účastníkov zmluvného vzťahu uzavretého za rovnakých podmienok, a niektorých nie, je vecou súdu aby súvisiace podmienky preskúmal a zabránil porušovaniu zákona navrhovateľom podľa vyššie citovaných ustanovení Ústavy Slovenskej republiky a Občianskeho zákonníka“. Odporca k odvolaniu pripojil fotokópie listín, na ktoré v texte poukazoval.

Podaním z 2. decembra 2003 (č.l. 84 spisu) odporca doplnil odvolanie tak, že poukázal na

niektoré rozhodnutia súdov. Išlo jednak o judikáty R 6/1968 a R 26/2002, jednak rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. septembra 2003 sp. zn. 3 Cdo 80/2002, ktorý sa týkal obdobnej veci iného nadobúdateľa bytu v tom istom dome; podľa názoru odporcu bolo v jeho prípade rozhodnuté v rozpore s právnym názorom, na ktorom bolo založené ním označené rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

V podaní z 2. februára 2004 (č.l. 100 spisu) odporca doplnil odvolanie tým, že „navrhovateľ na jednej strane v návrhu na určenie neplatnosti kúpnej zmluvy o prevode vlastníctva bytu zdôvodňuje jej neplatnosť tým, že navrhovateľ pri prevode vlastníckeho práva porušil zákon č. 92/1991 Zb., na druhej strane navrhovateľ sám akceptuje právo vykonať prevod vlastníctva bytu v obytnom dome na M. ulici č. X. na súkromnú osobu a právoplatnosť tohto prevodu súdne nenapáda. Takto vykonal prevod bytu č. X. na X.. poschodí, X. dňa 22. februára 1999“. Podľa názoru odporcu tým navrhovateľ „akceptuje stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uvedené v rozsudku sp. zn. 3 Cdo 80/2002“.

Krajský súd v Bratislave uznesením z 27. februára 2004 sp. zn. 5 Co 40/2004 odvolaním napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil a odporcovi uložil povinnosť nahradiť navrhovateľovi trovy odvolacieho konania. Na odôvodnenie potvrdzujúceho výroku uviedol, že odporca v konaní o povolenie návrhu na obnovu konania neprodukoval žiadne skutočnosti, rozhodnutia ani dôkazy v zmysle § 228 ods. 1 O.s.p. a v podstate ani netvrdil existenciu takých skutočností, rozhodnutí alebo dôkazov. Spôsob rozhodnutia o náhrade trov konania je bez vplyvu na meritórne rozhodnutie a vzhľadom na skutočnosť, že rozhodnutie v pôvodnom konaní záviselo striktnie od právneho posúdenia veci, ani odporcom v odvolacom konaní predložený list vlastníctva nemôže mať vplyv na spôsob rozhodnutia vo veci samej. Napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa je preto vecne správne, pričom bolo vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnené. Odvolací súd vzhľadom na to napadnuté rozhodnutie potvrdil (§ 219 O.s.p.).

Potvrdzujúce uznesenie odvolacieho súdu napadol odporca dovolaním z 30. apríla 2004 (č.l. 116 spisu). V mimoriadnom opravnom prostriedku uviedol, že mu postupom prvostupňového i odvolacieho súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/

O.s.p.). Dodal, že „postupom prvostupňového a odvolacieho súdu o právoplatnosti obnovy konania sa ďalej nemohol dovolať svojich zákonných práv vo veci určenia neplatnosti zmluvy o prevode vlastníctva bytu napriek možnosti prvostupňového a odvolacieho súdu aplikovať ustanovenia § 228 ods. 1 písm. a/ a b/ O.s.p. v konaní o obnove konania“. Opätovne poukázal na to, že Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací v obdobnej veci rozsudkom sp. zn. 3 Cdo 80/2002 rozhodol „priaznivým právnym argumentom v jeho prospech, ktorý nemohol použiť v súdnych konaniach z dôvodu neprípustnosti obnovy konania“. Uvedený rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky „je takého argumentačného charakteru, že ním Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil v rovnakej predmetnej veci rozhodnutie krajského aj okresného súdu a vyslovil v ňom záväznosť vyjadreného právneho názoru, preto pre splnenie podmienky na obnovu konania podľa § 228 ods. 1 O.s.p. nemôže byť dostačujúcim podkladom“. Odporca opakovane tvrdil, že postupom súdov mu bola odňatá možnosť konať „vo veci platnosti predaja bytu F. sp. zn. 18 C 191/1999 (Okresného súdu Bratislava II), vzhľadom na skutočnosť že vinou jeho vtedajšieho právneho zástupcu nebolo podané odvolanie proti prvostupňovému rozsudku“. Odvolací súd sa v napadnutom uznesení nezaoberal doplneniami odvolania na čl. 84 a 100 spisu. Podľa jeho názoru uplatnil návrh na povolenie obnovy v súlade s § 228 ods. 1 písm. a/ a b/ O.s.p. a tiež v zhode s judikátmi R 6/1968 a R 26/2002. Dôkazom, ktorý nemohol použiť v čase súdneho konania, sú výpisy z listov vlastníctva č. X. a X. pre katastrálne územie Ružinov. Po zopakovaní skorších, už v odvolaní obsiahnutých tvrdení o rozpore postupu navrhovateľa s Ústavou Slovenskej republiky a Občianskym zákonníkom a po vysvetlení negatívnych dopadov rozhodnutí súdov na jeho situáciu osobnú, pracovnú, rodinnú a majetkovú, odporca žiadal zrušiť rozhodnutia súdov oboch nižších stupňov a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Odporca doplnil dovolanie podaním z 28. júna 2004 o „ďalší dôkaz, ktorý nemohol predložiť v pôvodnom konaní ani v ďalších súdnych konaniach z dôvodu neprípustnosti konania, keď sa mu postupom súdov odňala možnosť konať pred súdom vo veci platnosti odpredaja bytu F. v konaní sp. zn. 18 C 191/1999 Okresného súdu Bratislava II, vzhľadom na to, že vinou jeho vtedajšieho právneho zástupcu nebolo podané odvolanie proti prvostupňovému rozsudku, ktorý bol vynesенý na pojednávaní bez účasti odporcu a jeho právneho zástupcu, pričom boli vopred písomne ospravedlnení (zahraničná cesta). Týmto dôkazom je rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 8. apríla 2004 sp. zn. 6 Co 13/2004, 6 Co 14/20, ktorým bol zrušený rozsudok Okresného súdu Bratislava II z 11. septembra 2003 sp.

zn. 19 C 184/1999 v obdobnej právnej veci týkajúcej sa platnosti prevodu bytu F.. Ide o potvrdenie platnosti obdobnej kúpnej zmluvy o prevode vlastníctva bytu ako v jeho prípade, ide o byt v rovnakom obytnom dome ako v jeho prípade, ide o kúpnu zmluvu uzatvorenú v rovnakom čase ako v jeho prípade“. Zároveň opakovane poukázal na judikát R 6/1968 a rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 80/2002.

V podaní zo 7. februára 2005 odporca doplnil dovolanie „ďalšími dôkazmi, ktoré nemohol použiť v pôvodnom konaní ani v ďalších súdnych konaniach“. Za taký dôkaz označil rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 6. mája 2004 sp. zn. 6 Co 323/2003, ktorým bol zrušený rozsudok Okresného súdu Bratislava II z 28. januára 2003 sp. zn. 11 C 193/1999 v obdobnej právnej veci týkajúcej sa prevodu (iného bytu) F-om. Podľa odporcu je ďalším dôkazom „rozpočet F. na rok 1995“, ktorý bol schválený uznesením Národnej rady Slovenskej republiky, pričom aj rozpočet nákladov na činnosť F. bol schvaľovaný Vládou Slovenskej republiky; uznesenia týchto orgánov nie je súd oprávnený preskúmať. Odporca dodal, že „legálnosť odpredaja predmetných bytov dokazuje aj ročná účtovná závierka F. za rok 1996“. Odporca k tomuto podaniu pripojil fotokópie listín, na ktoré poukazoval v texte.

Napokon odporca doplnil dovolanie podaním z 5. apríla 2005, v ktorom poukázal na rozhodnutie Krajskej prokuratúry v Bratislave z 2. februára 2005 sp. zn. 2 Kv 105/2002, založené na obdobných dôvodoch, ako aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 80/2002 a nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. ÚS 11/1996.

Navrhovateľ vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že dovolanie považuje za nedôvodné a nespĺňajúce podmienky prípustnosti dovolania. Z rozhodnutia R 105/1998 vyplýva, že právny názor na výklad zákona vyslovený iným orgánom než procesným súdom, ktorý prejednal vec v rámci svojej právomoci, nie je spôsobilým dôvodom obnovy konania; preto rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 80/2002 nie je a nemôže byť spôsobilým dôvodom obnovy konania. Argument odporcu, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom vo veci platnosti predaja bytu vzhľadom na to, že vinou jeho vtedajšieho právneho zástupcu nebolo podané odvolanie proti prvostupňovému rozsudku, považuje navrhovateľ za bezvýznamný, nakoľko odporca nezohľadnil skutočnosť, že ak je fyzická osoba v občianskom súdnom konaní zastúpená advokátom, tento zástupca robí úkony, ktoré sú síce považované za úkony konajúceho, ale právne následky týchto úkonov postihujú

priamo zastúpeného. Ak preto odporcov zástupca nepodal včas odvolanie, účinok uplynutia lehoty aj s príslušnými dôsledkami nastal pre odporcu tak, ako keby odporca bol býval lehotu zmeškal sám.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) uznesením z 19. mája 2005 sp. zn. 3 Cdo 212/2004 dovolanie odporcu odmietol ako oneskorene podané. Podľa názoru dovolacieho súdu dovolateľ nepreukázal, že v čase doručovania napadnutého uznesenia odvolacieho súdu sa v mieste doručovania nezdržiaval (odporca tvrdil, že sa v čase od 27. marca 2004 do 3. apríla 2004 zdržiaval v obci R., kam ho I. priviezol automobilom v piatok popoludní 25. marca 2004 a do B. ho odviezol v nedeľu 4. apríla 2004 popoludní). Vzhľadom na to sa v prípade odporcu uplatnila tzv. fikcia doručenia v zmysle § 47 ods. 2 O.s.p. Do jeho vlastných rúk určená zásielka (uznesenie odvolacieho súdu) bola po prvýkrát doručovaná 29. marca 2004, kedy odporca nebol poštovým doručovateľom zastihnutý. Po druhom neúspešnom pokuse o doručenie bola uložená v utorok 30. marca 2004 na pošte, žalovaný si ju do troch dní od uloženia nevyzdvihol, a preto sa posledný deň tejto lehoty (piatok 2. apríla 2004) považuje za deň doručenia. Doručením uznesenia odvolacieho súdu obom účastníkom nadobudlo toto rozhodnutie právoplatnosť (§ 159 ods. 1 O.s.p.). Vzhľadom na to lehota na podanie dovolania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) začala plynúť 2. apríla 2004, kedy napadnuté uznesenie odvolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť; keďže jej koniec pripadol na nedeľu 2. mája 2004, bol jej posledným dňom pondelok 3. mája 2004 ako najbližší nasledujúci pracovný deň (§ 57 ods. 2 O.s.p.). Pokiaľ odporca podal dovolanie na odvolacom súde „osobne“ 4. mája 2004, podal ho oneskorene. Z týchto dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky oneskorene podané dovolanie odporcu odmietol podľa § 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. a/ O.s.p.

Odmietajúce uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napadol odporca sťažnosťou, na základe ktorej Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze z 10. októbra 2006 sp. zn. III. ÚS 156/06 vyslovil, že Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 212/2004 porušil základné právo odporcu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd; uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. mája 2005 sp. zn. 3 Cdo 212/2004 zrušil a vec vrátil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie. Rozhodol tiež o náhrade trov

konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky a vo zvyšnej časti sťažnosti odporcu nevyhovelo. Ústavný súd konštatoval, že pri posudzovaní včasnosti podania dovolania dovolací súd správne aplikoval príslušné zákonné ustanovenia; procesné podmienky, ako aj skutkové okolnosti včasnosti podania dovolania bol však povinný skúmať spôsobom súladným s podstatou práva na súdnu ochranu, pričom splnenie alebo nesplnenie týchto podmienok muselo byť preukázané mimo rozumných pochybností. Ústavný súd Slovenskej republiky zaujal názor, že závery prijaté dovolacím súdom nie je možné potvrdiť mimo rozumných pochybností, ktoré vyjadril sťažovateľ. Vo veci je spochybnené, či vôbec došlo k vrhodeni predvolania sťažovateľa do schránky. Túto skutočnosť je potrebné v ďalšom konaní najvyšším súdom došetriť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorému bola vec vrátená na ďalšie konanie (§ 56 ods. 3 písm. b/ zákona č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov, uložil 14. decembra 2006 (a následne ešte aj 14. marca 2007) súdu prvého stupňa (viď úpravy Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 307/2006 a sp. zn. 3 Cdo 50/2007 na č.l. 303 a 311 spisu), aby došetрил skutkové okolnosti významné z hľadiska posúdenia včasnosti podania opravného prostriedku dovolateľa. Medziiným bolo súdu prvého stupňa uložené, aby výsluchom svedka J., ktorý predmetnú zásielku doručoval (viď potvrdenie pošty na č.l. 179 spisu), overil správnosť jeho postupu pri doručovaní zásielky odporcovi; osobitne s dôrazom na otázku či adresátovi po prvom neúspešnom pokuse bolo zanechané v jeho schránke oznámenie o doručení zásielky.

Po doručení uvedených úprav dovolacieho súdu Okresnému súdu Bratislava II odporca do spisu založil svoje vyjadrenie zo 17. apríla 2007 (č.l. 315 spisu), v ktorom (o. i.) uviedol, že pošta v obdobných prípadoch neúspešných pokusov o doručenie zásielok adresáta neupovedomuje „výzvou o opakovanom doručení“ o tom, že sa mu pokúsila doručiť zásielku a že mu zásielka bude opätovne doručená v určený čas (na preukázanie svojich tvrdení pripojil odporca čestné vyhlásenia niekoľkých osôb bývajúcich v B. na M. ulici č. X.). Dovolanie tiež doplnil „ďalším dôkazom“ odôvodňujúcim obnovu konania – nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky z 3. novembra 2006 sp. zn. III ÚS 192/06, ktorým rozhodol v obdobnej veci (neplatnosti zmluvy o prevode vlastníctva bytu) tak, že zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 10. júna 2006 sp. zn. 13 Co 441/2002 s odôvodnením, že sudy majú v rovnakých alebo analogických situáciách rozhodovať

rovnako. Za „nové rozhodnutia, dôkazy a skutočnosti“ v zmysle § 228 ods. 1 písm. a/ a b/ O.s.p., ktoré pre neho môžu privodiť priaznivejšie rozhodnutie, odporca označil rozsudky, ktorými príslušné súdy v iných (obdobných) prípadoch rozhodli o zamietnutí žalôb F. na určenie neplatnosti zmlúv o prevode vlastníctva iných bytov na ich nadobúdateľov (odporca poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 281/2005, rozsudok Krajského súdu Bratislava sp. zn. 3 Co 37/2005, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 39/2005). Odporca založil do súdneho spisu aj svoje ďalšie písomné vyjadrenie z 11. decembra 2007 (č.l. 369 spisu), v ktorom zopakoval námietku nesprávneho postupu pošty v obdobných prípadoch. V poradí treťom doplňujúcom podaní z 10. septembra 2008 odporca uviedol, že „ďalším dôkazom odôvodňujúcim obnovu konania je nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. III. ÚS 192/06, ktorým rozhodol v obdobnej veci (neplatnosti zmluvy o prevode vlastníctva bytu) tak, že zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 13 Co 441/2002 z 10. júna 2006, ktorým tento potvrdil rozhodnutie Okresného súdu Bratislava II, ktorým tento vyhovel návrhu F. o určení neplatnosti zmluvy o prevode vlastníctva bytu zo dňa 21. júna 1966 voči jeho nadobúdateľovi“. So zreteľom na to odporca zaujal názor, že „predmetný nález Ústavného súdu Slovenskej republiky ako aj ďalšie nálezy, ktoré sa týkajú predaja bytov na M. ulici v B. zo strany F. je plne odôvodnené aplikovať i v tejto právnej veci. Na základe nálezov Ústavného súdu Slovenskej republiky bol ustálený taký právny názor, že návrhy F. na určenie neplatnosti zmlúv o prevode vlastníctva bytov a návrhy na určenie vlastníctva k týmto bytom neboli vecne ani právne odôvodnené, resp. boli podané neoprávnene. Uvedený právny stav vyplýva z viacerých rozsudkov Okresného súdu Bratislava II, ako aj Krajského súdu v Bratislave (napr. sp. zn. 6 Co 13/2004, sp. zn. 6 Co 323/2003, sp. zn. 3 Co 247/2003) a aj Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorými boli návrhy F. zamietnuté. Týmto rozsudkami bola rešpektovaná ústavná zásada právnej istoty, ktorej porušenie konštatoval Ústavný súd Slovenskej republiky“. Odporca osobitne poukázal na právny názor Ústavného súdu Slovenskej republiky vyslovený v uvedených nálezoch, v zmysle ktorého pokiaľ súd rieši právnu otázku (tú istú alebo analogickú), ktorá už bola právoplatne vyriešená podstatne odchylným spôsobom, bez toho, aby sa argumentačne vyrovnal so skoršími súdnymi rozhodnutiami, nekoná v súlade s princípom právnej istoty v zmysle čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a môže tým porušiť aj právo účastníka súdneho konania na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Odporca poznamenal, že súčasťou obsahu tohto práva je aj právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne

a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Odporca tiež uviedol, že „odvolací súd v odvolacom konaní dostatočne neodôvodnil rozsudok č.k. 5 Co 40/2004-112, keď nereagoval na ním predložené argumenty, ako to aj uviedol vo svojom dovolaní na Najvyšší súd Slovenskej republiky, pričom sa iba vyjadril, že napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa je vecne správne a bolo i vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnené“. V závere tohto podania odporca podotkol, že „dôkazmi k obnove ... sú rozsudky prvostupňového súdu, odvolacieho súdu, Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako aj nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktoré doručil v rámci obnovy konania aj dovolania. Týmito rozhodnutiami boli zamietnuté návrhy F. s odôvodnením, že zmluvy o prevode vlastníctva bytov sú v celom rozsahu platné.“

J., ktorý (ako poštový doručovateľ Pošty B.) doručoval dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, pri výsluchu 16. apríla 2008 súdu prvého stupňa podrobne opísal priebeh doručovania. Na otázku súdu, či v prípade nezastihnutia adresáta, ktorému mala byť doručená zásielka určená do vlastných rúk, upovedomoval nezastihnutého adresáta, že mu zásielku príde doručiť znovu v deň a hodinu uvedenú v oznámení, tento svedok uviedol, že „výzvu dával len sporadicky“ a že „to nerobil vždy, napríklad z desiatich takýchto doručovaní to bolo asi dvakrát“. Na základe toho dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k názoru, že je potrebné prehodnotiť pôvodné závery o splnení podmienok pre uplatnenie fikcie doručenia v zmysle § 47 ods. 2 O.s.p. Táto fikcia sa totiž neuplatní, ak nie je splnená čo i len jedna z podmienok uvedených v tomto ustanovení. Jednoznačnosť potvrdenia riaditeľky Regionálneho poštového centra v B. z 21. septembra 2004 (č.l. 179 spisu) o tom, že poštový doručovateľ pri doručovaní dovolaním napadnutého uznesenia odvolacieho súdu „dodržiaval technologické postupy doručovania úradných zásielok“, z ktorého Najvyšší súd Slovenskej republiky pôvodne (v konaní sp. zn. 3 Cdo 212/2004) vychádzal, je výsledkami doplňujúceho šetrenia zneistená, a to predovšetkým vyjadrením samotného poštového doručovateľa zo 16. apríla 2008. To dovolací súd viedlo k záveru, že splnenie podmienok pre uplatnenie fikcie doručenia nebolo preukázané mimo rozumných pochybností, a preto bolo potrebné vychádzať z toho, že dovolanie odporcu bolo podané včas – v zákonom určenej lehote 1 mesiaca od právoplatnosti dovolaním napadnutého uznesenia. Po vyriešení otázky včasnosti podania dovolania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) pristúpil Najvyšší súd Slovenskej republiky k skúmaniu, či dovolanie odporcu smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný.

Vzhľadom na obsah dovolania a jeho doplnení, ako aj so zreteľom na podstatu argumentácie odporcu obsiahnutej v týchto procesných úkonoch považuje dovolací súd za potrebné ešte pred samotným posúdením prípustnosti dovolania osobitne podčiarknuť, že dovolanie nebolo podané proti rozsudku súdu vydanému v konaní o určenie neplatnosti zmluvy o prevode bytu, ale proti uzneseniu odvolacieho súdu v konaní o návrhu odporcu na obnovu konania (o určenie neplatnosti zmluvy o prevode bytu). Z tohto dôvodu boli v dovolacom konaní bez právneho významu, a tiež bez možnosti preskúmania zo strany odvolacieho súdu, všetky námietky odporcu týkajúce sa konania vedeného na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 18 C 191/1999, či už išlo o námietku vecnej nesprávnosti rozsudku o určenie neplatnosti zmluvy o prevode bytu (vrátane výroku tohto rozsudku o trovách konania), námietku odňatia možnosti odporcu v tomto konaní konať pred súdom, alebo námietku neúplnosti skutkových zistení súdu v konaní o určenie neplatnosti zmluvy a ich právneho posúdenia súdom. Z toho istého dôvodu sa dovolací súd nezaoberal ani komplexom otázok súvisiacich s problematikou súladu právnych záverov rozsudku o určenie neplatnosti zmluvy s právnymi závermi iných (v obdobných veciach vydaných) súdnych rozhodnutí – či už Krajského súdu v Bratislave, alebo Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Dovolací súd preto ani neskúmal „legálnosť prevodu bytu“, ani dôvodnosť námietky odporcu, že navrhovateľ v jeho prípade zvolil (podaním návrhu na určenie neplatnosti zmluvy o nadobudnutí bytu) odlišný postup, než v prípade niektorých iných nadobúdateľov bytov v tom istom dome. Možno zhrnúť, že dovolací súd sa nemohol zaoberať žiadnym z tých tvrdení odporcu, ktoré sa týkali konania (a rozhodovania v konaní) o určenie neplatnosti zmluvy – v ňom nebolo dovolanie podané.

Zdôrazniť treba, že v prejednávanej veci bolo dovolanie podané proti rozhodnutiu súdu vydanému v konaní o návrhu na obnovu konania. Súd v danom prípade rozhodovali vo forme uznesenia (§ 234 ods. 1 O.s.p. a § 223 O.s.p.). Uznesenie odvolacieho súdu môže byť podrobené dovolaciemu prieskumu len ak ide o uznesenie, proti ktorému je dovolanie procesne prípustné. To znamená, že dovolací súd nemôže pristúpiť k posudzovaniu dôvodnosti a opodstatnenosti dovolania, pokiaľ nedospeje k záveru, že dovolanie je procesne prípustným prostriedkom, ktorý zakladá možnosť odvolacieho prieskumu napadnutého uznesenia aj po vecnej stránke. Pokiaľ dovolací súd pri skúmaní otázky prípustnosti dovolania zistí, že tento opravný prostriedok smeruje proti uzneseniu, proti ktorému dovolanie nie je

prípustné, odmietne ho bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou napadnutého uznesenia (pozn.: v danom prípade dovolací súd posudzoval prípustnosť dovolania podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku v znení platnom v čase podania dovolania).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia (t. j. aj uznesenia) odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie je prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo zmenené uznesenie súdu prvého stupňa (§ 239 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia podľa § 268 ods. 1 písm. g/ a h/ O.s.p., d/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 O.s.p.). Prípustnosť dovolania odporcu z týchto ustanovení nevyplýva, lebo nesmeruje proti žiadnemu z uznesení, ktoré sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p.

Dovolanie odporcu by vzhľadom na to mohlo byť procesne prípustné, len ak by konanie, v ktorom bolo vydané napadnuté uznesenie, bolo postihnuté niektorou zo závažných procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené takouto vadou, vyplýva pre dovolací súd z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa preto neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa (aj so zreteľom na obsah dovolania) zaoberal tiež otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu) odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z uvedených procesných väd ako dôvodu,

ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je významný subjektívny názor účastníka o tom, že v konaní došlo k niektorej z týchto väd, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté vadou takejto povahy. V danom prípade – ako už bolo vysvetlené vyššie – nemohla byť skúmaná otázka existencie týchto väd v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 18 C 191/1999 (t. j. v konaní o určenie neplatnosti zmluvy o prevode bytu), ale len v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 18 C 93/2002 (t. j. v konaní o návrhu na obnovu konania).

Odporca v dovolaní netvrdil, že by konanie vedené na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 18 C 93/2002 bolo zaťažené procesnými vadami konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. a existencia väd tejto povahy v dovolacom konaní nevyšla najavo. Prípustnosť dovolania odporcu preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Dovolateľ namieta, že konanie je zaťažené procesnou vadou v zmysle (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, je taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv. Z obsahu dovolania (a podaní, ktorými odporca tento opravný prostriedok doplnil) možno vyvodit', že k odňatiu možnosti konať pred súdom malo dôjsť predovšetkým tým, že prvostupňový a odvolací súd mali vyhovieť jeho návrhu a povoliť navrhovanú obnovu konania, lebo tu bolo niekoľko (odporcom označených) „nových rozhodnutí, skutočností alebo dôkazov“ v zmysle § 228 ods. 1 písm. a/ a b/ O.s.p. a jeho návrh na povolenie obnovy zodpovedal judikatúre súdov (R 6/1968 a R 26/2002). To znamená, že odporca síce po stránke formálnej tvrdí existenciu závažnej procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., po rozhodujúcej – obsahovej stránke ale jednoznačne namieta nesprávnosť právnych záverov súdov, konkrétne v otázke aplikácie ustanovenia § 228 ods. 1 písm. a/ a b/ O.s.p. súdmi. Dovolateľ tým namieta, že napadnuté uznesenie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Prehliada však, že § 237 písm. f/ O.s.p. odňatie možnosti konať pred súdom výslovne dáva do súvislosti len s faktickou činnosťou súdu (so znemožnením realizácie konkrétnych procesných oprávnení účastníka občianskeho súdneho konania), a nie s právnym posúdením veci súdom zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právnym posúdením veci súdom sa účastníkovi konania neodníma možnosť uplatnenia jeho

procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 112/2001 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Nesprávne právne posúdenie vecí súdmi nižších stupňov je relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), nie je ale procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Preto sa (ani prípadným) nesprávnym právnym posúdením vecí účastníkovi konania neodníma možnosť pred súdom konať (viď napríklad aj rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 102/2004, sp. zn. 2 Cdo 282/2006, sp. zn. 3 Cdo 174/2005 a sp. zn. 4 Cdo 165/2003). V súvislosti s vyššie uvedeným je vhodné k procesným úkonom dovolateľa, v ktorých poukázal na rozhodnutia viacerých súdov (zrejme majú za to, že ide o „nové rozhodnutia alebo dôkazy“ v zmysle § 218 ods. 1 O.s.p.) uviesť, že právny názor na výklad zákona vyslovený iným orgánom než procesným súdom, ktorý vec prejednal v rámci svojej právomoci, nie je spôsobilým dôvodom obnovy konania (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. augusta 1997 sp. zn. 2 Cdo 185/1996 – R 105/1998).

Pokiaľ ide o doklady predložené odporcom v dovolacom konaní [najmä výpisy z listov vlastníctva (obsahujúce aj údaje o zápisoch vlastníctva bytov v prospech iných vlastníkov zapísaných bytov), rozpočet F. na rok 1995, účtovnú uzávierku F. za rok 1996 a nález Ústavného súdu Slovenskej republiky majúci dopad na iné súdne konanie s odlišnými účastníkmi konania], Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že zo samotnej povahy týchto dôkazov a tiež toho, čoho sa predložené doklady týkajú, vyplýva, že nimi nemôžu byť doložené procesné vady postupu súdov znemožňujúce odporcovi realizáciu jeho procesných oprávnení v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 18 C 93/2002 (t. j. v konaní o návrhu na obnovu konania).

K námietke odporcu, že odvolací súd sa v napadnutom uznesení nezaoberal procesnými úkonmi odporcu, ktorými doplnil odvolanie, treba uviesť, že odvolací súd pri formulovaní dôvodov svojho rozhodnutia o potvrdení prvostupňového uznesenia zamietajúceho návrh odporcu na obnovu konania zvolil taký spôsob, pri ktorom je zřejmé, že odvolací súd mal na zreteli aj obsah procesných úkonov, ktorými odporca doplnil svoj riadny opravný prostriedok (odvolanie). Vzhľadom na to skutočnosť, že odvolací súd v odôvodnení napadnutého

uznesenia osobitne nespomenul každé doplnenia odvolania, neznamená, že by sa týmito procesnými úkonmi odporcu nezaoberal (dovolací súd pri tom navyše poukazuje na prelínanie sa a viacnásobné opakovanie častí obsahu odvolania odporcu a procesných úkonov, ktorými doplnil odvolanie).

Pokiaľ odporca namieta, že mu bolo odopreté právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (IV. ÚS 115/03), a pokiaľ tvrdí nedostatky týkajúce sa odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu a vyporiadania sa s jeho odvolacími námietkami, dovolací súd uvádza, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán, avšak s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, I. ÚS 352/06, II. ÚS 220/08, III. ÚS 12/07, IV. ÚS 163/08). Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O.s.p. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 O.s.p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). To zopakoval Ústavný súd Slovenskej republiky napríklad aj v uznesení I. ÚS 80/08. Aj podľa názoru dovolacieho súdu právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania; z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (II. ÚS 76/07). Vychádzajúc z toho dospel dovolací súd k záveru, že právo odporcu na riadne odôvodnenie porušené nebolo.

Odôvodnenie napadnutého uznesenia obsahuje totiž v prejednávanej veci nielen stručné zhrnutie odvolacích námietok odporcu, odkaz na právnu úpravu, ale aj primerané právne posúdenie. Dovolací súd v časti pod doslovnou citáciou ustanovenia § 228 ods. 1 písm. a/ a b/ O.s.p. konštatoval, že „odporca neprodukoval žiadne skutočnosti, rozhodnutia ani dôkazy subsumovateľné pod citované zákonné ustanovenia ani neprodukoval žiadne takéto tvrdenia. Spôsob rozhodnutia o náhrade trov konania je bez vplyvu na meritórne rozhodnutie

a vzhľadom na skutočnosť, že rozhodnutie v pôvodnom konaní záviselo striktno od právneho posúdenia veci, ani odporcom v odvolacom konaní predložený list vlastníctva nemôže mať vplyv na spôsob rozhodnutia vo veci samej. Napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa je preto vecne správne, pričom bolo i vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnené“. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu takéto odôvodnenie dovolaním napadnutého uznesenia odvolacieho súdu (aj v spojitosti a nadväznosti na ním potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa) v potrebnej miere vysvetľuje, čo považoval odvolací súd za rozhodujúce, že totiž nič z toho, čo odporca v prejednávanej veci označoval za „nové rozhodnutia, skutočnosti a dôkazy“ nemožno subsumovať pod ustanovenie § 228 ods. 1 písm. a/ a b/ O.s.p.

Treba dodať, že ak by aj odôvodnenie napadnutého uznesenia odvolacieho súdu – vo vzťahu k argumentácii obsiahnutej v doplneniach odvolania – nevysvetľovalo dopodrobna všetky aspekty jednotlivých úvah odvolacieho súdu vedúcich k rozhodnutiu, išlo by o okolnosť, ktorá by mohla viesť nanajvýš k nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu je dôsledkom a prejavom tzv. inej procesnej vady konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; takáto „iná vada“ je síce relevantným dovolacím dôvodom v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. (v tom zmysle, že poukazom na túto vadu možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie), sama o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď § 237 O.s.p., ako aj § 239 ods. 1 a 2 O.s.p.).

Ako už bolo uvedené vyššie, dovolací súd nemôže pristúpiť k posudzovaniu otázky dôvodnosti a opodstatnenosti dovolania (t. j. danosti dovolacích dôvodov v zmysle § 241 ods. 2 O.s.p.), pokiaľ nedospeje k záveru, že dovolanie je procesne prípustné. V prejednávanej veci pri skúmaní otázky prípustnosti dovolania bolo zistené, že tento opravný prostriedok odporcu nesmeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustný (nie je podaný proti žiadnemu z rozhodnutí uvedených v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p., v dovolacom konaní nevyšli najavo procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. a nepreukázala sa odporcom tvrdená existencia procesnej vady v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky preto nemohol v dovolacom konaní postúpiť ďalej a dovolaciemu prieskumu podrobiť správnosť právnych záverov odvolacieho súdu, v zmysle ktorých bol odporcov návrh na obnovu konania neopodstatnený a nepodložený zákonnými dôvodmi obnovy konania v zmysle § 228 ods. 1 písm. a/ a b/ O.s.p. Po konštatovaní procesnej neprípustnosti dovolania musel Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odporcu bez

d'alsieho odmietnuť, pričom nemal možnosť zaoberať sa vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia.

V dovolacom konaní nemal dovolateľ úspech. Dovolací súd nepriznal procesne úspešnému navrhovateľovi náhradu trov dovolacieho konania s poukazom na § 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. septembra 2008

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková